

Déliabfolyó

Almási Tivadar

Hömpölyög velünk a délibábfolyó,
hullámain susogó szélhabok,
s a habokon szikráznak
Lia barna tincsei...

Lia, látod:
a folyó mentén zöldülő lomb-ködök,
kékülő szilva-ködök,
pirosuló alma-ködök,
s alattunk, a délibábfolyón,
szivárványporban zümmögnek a kerékpárok...

Lia,
miért ront most a végtelen napmezők
szelíd bárányszerűnek gyapjas békéjébe
a léglökéses repülőgépek,
s miért érzem úgy,
mintha az a furcsa ösvény
kettétépné az égboltot...

Ugye, Lia, ha akarunk,
végigkacagunk a halálos ösvényen,
és remegő ujjacskáid meggyógyítják
a lázas égbolt zavaros kékségét,
s utána majd tovább szökdecselünk
a zöld lomb-ködök
és sárguló narancs-ködök felett...

Lia, vigyázz!
Zuhanunk a deres zuzmó-ködök
északi tájain,
s annál a fekete szirtnél
iszonyodva megtorpanunk...

... Merül, merül
Lia karcsú teste,
elsodorja a délibábfolyó,
— ki zúditott ránk
örjögő jéghegyeket,
ki tépte át
az óceán gátját,
és ki feketítette be az égboltot...

O, Lia, jó, hogy nem láttad,
hogy egy felhő suhant,
s egy pillanatra a semmibe zúdult
a délibábfolyó...

Lia, állj meg a kilométerkőnél,
és támaszd hozzá kerékpárodat,
vedd le a napszemüved,
hadd lássam csillogó lelked
barna végtelenjét...

Lia szótfogadott,
megállt, levette a szemüvegét,
rámosolygott,
utána tovább röptünk,
s alattunk a szivárványporban
zümmögtek és csobogtak a kerékpárok...

A küllőkön halkán citeráztak a napsugárkristályok
Lia haja a szélhullámokon
lobogott, ragyogott, tündökölt,
álmodtunk, lebegtünk,
s átsiklottunk a piros alma-ködök,
sárga narancs-ködök
és békés zuzmó-ködök táján...

Mire feljöttek a csillagok,
a délibábfolyó végtelenbe omlott,
de akkorra már
Lia és én
körülröptünk a világot...

